

УДК 327.7

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.52.43>

МІНІЛАТЕРАЛІЗМ ЯК СУЧАСНИЙ ТРЕНД МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН (НА ПРИКЛАДІ СУЧАСНИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ОБ'ЄДНАНЬ В ІНДО-ТИХООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ)

Ольга Івасечко, Галина Данчук

*Національний університет «Львівська політехніка»,
Інститут гуманітарних і соціальних наук,
кафедра політології та міжнародних відносин
вул. С. Бандери, 12, 79013, м. Львів, Україна*

Проаналізовано особливості розвитку та функціонування мінілатеральних утворень на сучасній міжнародній арені. Виокремлено причини утворення таких альянсів, серед яких: зростаюча криза у діяльності багатосторонніх та регіональних міжнародних організацій, їх нездатність ефективно приймати рішення, зростання геополітичної напруженості та конкуренції тощо. Визначено переваги мінілатеральних альянсів, серед яких гнучкість, адаптивність швидкість та легкість прийняття рішень; а також недоліки, серед яких менша інклюзивність та обмеженість у діяльності. З'ясовано причини значного поширення мінілатералізму у Індо-Тихоокеанському регіоні, а саме посилення ролі Китаю та його зростання зацікавленості інших акторів до безпекового становища у регіоні. Визначено перелік основних учасників мінілатеральних об'єднань у регіоні: США, Індія, Австралія, Велика Британія. Проаналізовано їхні національні стратегії щодо регіону та ключові інтереси. Досліджено ключові мінілатеральні альянси, що активно діють наразі: QUAD та AUSUK. З'ясовано ключові напрямки їх співпраці: безпековий та оборонний, розвиток та впровадження нових технологій, обмін інформацією, боротьба з кіберзагрозами тощо. Досліджено діяльність I2U2, яка є новою мінілатеральною організацією за участі США поза межами Індо-Тихоокеанського регіону. Здійснено припущення щодо подальшого розвитку мінілатералізму у міжнародних відносинах. Проаналізовано досвід України та перспективи її участі у мінілатеральних об'єднаннях, серед яких Люблінських трикутник та Асоційоване тріо, а також проаналізовано ймовірний альянс за участі Британії, Польщі та України. Надано рекомендації, щодо подальшої трансформації зовнішньополітичної діяльності України.

Ключові слова: мінілатералізм, міжнародні організації, міжнародна співпраця, США, Індія, Австралія, Велика Британія, Тихоокеанський регіон, Україна.

Актуальність дослідження. У сучасних міжнародних відносинах сьогодні особливої популярності набуває концепція мінілатералізму, суть якої зводиться до співпраці невеликої групи країн для вирішення конкретних питань. Ця концепція не є новою, позаяк різні форми співпраці держав, серед яких білатералізм, мультилатералізм і мінілатералізм, активно функціонують з 1945 року [19], але зараз вона є як ніколи актуальною. Останнім часом спостерігається тенденція до зростання кількості мінілатеральних ініціатив у сферах торгівлі, безпеки, фінансів та зміни клімату. Це пов'язано з низкою факторів, зокрема: стагнацією реформ у багатосторонніх організаціях, що є причиною значної бюрократизованості, ускладнення прийняття загальнообов'язкових рішень тощо; нездатністю багатосторонніх організацій досягти глобальної співпраці з найбільш актуальних питань, що стоять перед міжнародним співтовариством; зростанням геополітичної конкуренції між країнами [20].

Зважаючи на той факт, що інстуючі багатосторонні та регіональні формати співпраці стикаються з труднощами у вирішенні складних питань через принцип консенсусу та різноманіття інтересів країн-членів, все більше і більше країн беруть участь у мінілатеральних об'єднаннях.

Особливо активно мінілатералізм поширюється у Індо-Тихоокеанському регіоні, зважаючи на зростання могутності Китаю та його активність у регіоні, а також посилення американо-китайського протистояння.

Метою статті є: дослідити особливості діяльності ключових мінілатеральних об'єднань та з'ясувати їх вплив та участь у процесах на сучасній міжнародній арені.

Джерельною базою цього дослідження стали праці зарубіжних [15–16; 18–21] та українських дослідників [2–4; 6–7; 9], що дали нам змогу з'ясувати суть, причини та особливості мінілатералізму у міжнародних відносинах. Для того, щоб проаналізувати участь різних країн та їх роль в діяльності мінілатеральних об'єднань та розвитку мінілатералізму у роботі використано офіційні заяви, документи, стратегії США, Великої Британії, Індії, Австралії, України [5; 10–14; 17]. Крім того, важливу роль у нашому дослідженні відіграли статті українських [1; 8] та англомовних ЗМІ [22–24].

Мінілатеральна співпраця поширюється на всі важливі для міжнародного співробітництва сфери, такі як зміна клімату, економічне співробітництво, торгівля, взаємозв'язок, фінансове регулювання та безпека [20]. Таким чином держави учасниці мінілатеральних альянсів мають змогу координувати свої економічні політики, стимулювати торгівлю та інвестиції, а також спільно реагувати на екологічні, безпекові чи економічні кризи.

Основна діяльність міністерських організацій зосереджена на вирішенні певної проблеми чи загрози країнами, які мають у цьому конкретний інтерес. Вони, як правило, мають невелику кількість учасників (3–5), а їхні зобов'язання є добровільними [21].

Мінілатеральні ініціативи мають ряд переваг перед багатосторонніми організаціями: вони є більш гнучкими та ефективними, оскільки можуть бути спрямовані на вирішення конкретних проблем. Крім того, вони можуть бути більш швидкими в прийнятті рішень. Остання перевага наразі є найбільш очевидною, зважаючи на кризу багатосторонніх організацій, що ще більше загострилася після початку російсько-української війни внаслідок неспроможності таких впливових організацій як ООН, НАТО, ОБСЄ та інших ефективно виконувати свої статутні зобов'язання (врегулювання суперечок між державами, підтримка миру у світі тощо) [9]. Суттєвим є й вплив пандемії, що глобальною кризою, яка вимагала від країн спільних зусиль для її подолання. Однак багатосторонні організації, такі як Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ), не змогли забезпечити ефективну координацію цих зусиль [4]. Через це країни здебільшого вирішили діяти самостійно або з обраними партнерами. Вони розробляли власні стратегії вакцинації, закупівлі медичного обладнання та надання допомоги постраждалим. Це призвело до фрагментації зусиль з реагування на пандемію та ускладнило досягнення спільних цілей, таких як забезпечення рівного доступу до вакцин та медичної допомоги [18].

Однак мінілатеральна співпраця також має певні недоліки, зокрема вона може бути менш інклюзивною, ніж традиційні багатосторонні організації, а також може призводити до фрагментації міжнародного управління. Крім того, невелика кількість учасників у складі таких організацій певною мірою обмежує їх можливості та ресурси у вирішенні тих чи інших питань. У цьому випадку більший вплив мають саме багатосторонні міжнародні організації.

Загалом варто зауважити, що мінілатералізм є надзвичайно важливим та поширеним форматом співпраці для Індо-Тихоокеанського регіону, об'єднуючи

«партнерів-однодумців», які гуртуються навколо «спільних цінностей». Особливо активну діяльність у розвитку такого формату співпраці бере Індія, що є активним учасником різних мінілатеральних альянсів та утворень ще з 1990-х років: Індія-Китай-Росія (1990-ті), Індія-Бразилія-Південна Африка (2003), Індія-США-Японія (2011), Індія-США-Афганістан (2012), Індія-Японія-Австралія (2015), Індія-Іран-Афганістан (2016), Індія-Оман-Іран (2017), Індія-Австралія-Індонезія (2017), Індія-Франція-Австралія (2020), Індія-Японія-Італія (2021), Індія-Іран-Вірменія (2023), Індія-Франція-ОАЕ (2023). Починаючи із 2010 року, Індія активно укладала численні тристоронні угоди з ключовими акторами в Індо-Тихоокеанському регіоні, а саме з Японією, Австралією, США, Індонезією, та ОАЕ. Крім того варто згадати, що Індія та Франція у липні 2023 року оприлюднили нову Індо-Тихоокеанську дорожню карту, що закріпила спільне зобов'язання двох країн зміцнювати багатосторонні домовленості з Австралією та ОАЕ в регіоні. Для того, щоб реалізувати це зобов'язання посилюється діяльність створеного к 2020 році мінілатерального альянсу між Індією, Францією та Австралією (IFA), а також було створено новий альянс Індія-Франція-ОАЕ (IFU) у 2023 році [16].

Також варто зауважити, що суттєвий вплив на розвиток мінілатералізму здійснюють США. Ще після завершення Другої світової війни вони активно використовували мінілатеральну співпрацю з іншими атлантичними державами для досягнення важливих для створення багатосторонніх інституцій, які відповідали їхнім інтересам [15]. Зараз вони теж активно використовують діяльність мінілатеральних альянсів для досягнення своїх інтересів. Зокрема це пов'язано із прагненням адміністрації президента Байдена повернутися до активної участі в світовій політиці через багатосторонні механізми та здійснити так званий «розворот в Азію», про який раніше говорив президент Обама. У контексті цього важливим завданням для США є залучення Індії, яка традиційно дотримувалася принципу «стратегічної автономності» [6]. Усі ці прагнення закріплені у Індо-Тихоокеанській стратегії США [10].

Свої інтереси в регіоні також мають Велика Британія та Австралія, які не володіють достатньою потужністю, ані поодиночі, ані в тандемі, щоб протистояти зростаючій військовій могутності Китаю, якого вони вважають один із головних геополітичних викликів у регіоні [7], що закріплено у британській стратегії «Глобальна Британія в епоху конкуренції: комплексний огляд безпеки, оборони, розвитку і зовнішньої політики» [13] та у окремому розділі Білої книги зовнішньої політики Австралії [17].

Зважаючи на усі ці чинники, зрозумілим стає активний розвиток мінілатеральних об'єднань у Тихо-океанському регіоні, а саме QUAD та AUSUK.

"QUAD" – неформальний стратегічний форум, до складу якого входять Індія, США, Австралія та Японія. У межах організації країни ведуть активний діалог для вирішення спільних викликів в Індо-Тихоокеанському регіоні. Метою організації є активізація співпраці та вирішення проблем у регіоні, в тому числі економічних та безпекових, і, як наслідок, створення вільного, безпечного та процвітаючого простору. Створена у 2007 році, організація, яка спочатку була неформальним форматом співпраці зацікавлених країн, досить довго не могла досягти бажаного прогресу, але в останні кілька років, внаслідок помітного поживлення Китаю в цьому регіоні, діяльність організації активізувалася. Наразі вона зосереджена на досягненні безпеки та свободи судноплавства і повітряних перевезень у регіоні, економічному зростанні та розвитку, розвитку технологій, інфраструктури та кібербезпеки. Крім того, великої актуальності для країн-членів наразі набуває діяльність, пов'язана з реагуванням на стихійні лиха [24]. Важливим аспектом діяльності також є обмін розвідданими, а також здійснення спільних військових навчань з метою

стримування Китаю у регіоні [3]. Зокрема країни-учасниці організації, разом із ВМС Франції провели спільні морські навчання у 2020 році [6].

Ще одним багатостороннім альянсом є AUSUK, який об'єднує 3 країни, а саме Великобританію, США та Австралію. Про створення AUSUK було оголошено 15 вересня 2021 року. Згідно із заявами, його основна сфера діяльності охоплює сектори безпеки та оборони і спрямована на захист спільних інтересів в Індо-Тихоокеанському регіоні. Головна мета цієї організації схожа з цілями двох попередніх – протидія зростаючій могутності Китаю. Так, однією з перших ініціатив альянсу стало створення атомних підводних човнів для Королівських ВМС Австралії [22]. Заради цього амбітного проєкту Австралія вийшла із все існуючої угоди із Францією [7]. Загалом діяльність країн-учасниць зосереджується на розвитку технологій для позиціонування, навігації та синхронізації, гіперзвукових та протигіперзвукових технологій, штучного інтелекту, захисті від кіберзагроз, радіоелектронній боротьбі, розширенні та прискоренні обміну конфіденційною інформацією, стимулюванні оборонних інноваційних компаній, а також проведенні спільних навчань [11].

Таким чином, особливістю досліджуваних організацій є те, що США є членом усіх з них, і всі вони зосереджені на стримуванні Китаю в ключових для країн-учасниць регіонах. Можна зробити висновок, що, незважаючи на перехід світу до багатополярності, дві ключові держави – США та Китай, а також такі потужні міжнародні актори як Індія, Велика Британія та Австралія – значною мірою впливають на діяльність інших активних гравців у міжнародних відносинах.

Рис. 1. Ключові мінілатеральні об'єднання: I2U2, QUAD, AUKUS

Варто також згадати, що США активно розвивають мінілатеральні тенденції і в інших регіонах світу. Зокрема, варто згадати про I2U2, до складу якої входять Індія, Ізраїль, Об'єднані Арабські Емірати та США. Цей формат співпраці створено на зустрічі міністрів закордонних справ цих країн у жовтні 2021 року. I2U2 має на меті розвивати енергетичну, космічну та транспортну сфери, а також сфери охорони здоров'я, продовольчої безпеки та захисту водних ресурсів шляхом залучення спільних інвестицій, мобілізації приватного сектору, а саме його досвіду та капіталу, і, як наслідок, сприяти розвитку вищезгаданих сфер. Крім того, країни-учасниці (зокрема, США) розглядають організацію як засіб стримування зростаючого впливу Китаю в Азійському регіоні [23]. Наразі організація активно займається розвитком продовольчої безпеки, розвиваючи використання у країнах-учасницях (зокрема в Індії) технологій для зменшення харчових відходів, збереження прісної води, а також використання джерел відновлюваної енергії. Крім того, було підписано меморандум про взаєморозуміння щодо співпраці в галузі космосу [14].

Зважаючи на це, можна припустити, що США і надалі будуть всіляко підтримувати розвиток мінілатералізму як і Індो-Тихоокеанському регіоні, так і за його межами. Подальше зростання геополітичної конкуренції між США, Китаєм, Росією та іншими акторами й надалі стимулюватиме країни, зокрема такі як США, Велика Британія та Індія, до формування нових мінілатеральних альянсів у різних регіонах світу з метою посилення свого геополітичного становища.

Не оминули ці тенденції і Україну: зокрема на початку 2022 року активно обговорювалася можливість створення безпекового мінілатерального альянсу за участі України, Польщі та Великої Британії, про що, зокрема, заявляли міністр закордонних справ Великої Британії Елізабет Трас [12] та міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба [5]. Планувалося, що основна мета діяльності такої мінілатеральної організації полягатиме у протидії безпековим загрозам з боку Росії, оскільки розробка такого формату співпраці відбувалася у зв'язку із наростанням військової присутності Росії на її кордонах з Україною. Однозначна зацікавленість України полягала у посиленні військової співпраці. Польща, в свою чергу, прагнула посилити свій вплив на регіон, а також вона зацікавлена у послабленні Росії та підтримці безпекового становища в Україні. Британія ж таким альянсом прагнула розвинути свою концепцію «глобальної Британії», що стоїть на захисті цінностей та інтересів міжнародної спільноти та демократії [8].

Крім того, Україна вже тривалий час є активним учасником таких мінілатеральних ініціатив як Люблінський трикутник та Асоційоване тріо. Тристороння ініціатива Люблінський трикутник була створена в липні 2020 року Литвою, Польщею та Україною. Мета його діяльності полягає у зміцненні політичного діалогу, довіри та стратегічного партнерства між цими країнами у сфері безпеки та оборони, економічної співпраці та культурного обміну. Люблінський трикутник також покликаний сприяти інтеграції України в Європейський Союз та НАТО та координувати спільну протидію російській агресії в Україні. Однозначними пріоритетами ініціативи є протидія агресивній політиці РФ; військова й оборонна взаємодія з використанням потенціалу НАТО та ЄС; кібербезпека та боротьба з дезінформацією, боротьба з наслідками пандемії COVID-19; економічна співпраця та координація у сфері трудової міграції; енергетична взаємодія, протидія реалізації Північного потоку-2; культурна, наукова та освітня співпраця; координація в інших регіональних форматах та міжнародних організаціях; вирішення проблем з перетином кордону та боротьба з порушеннями митних правил; співпраця безпекових інституцій [2]. У рамках ініціативи проводяться регулярні зустрічі глав держав і урядів, міністрів закордонних справ, міністрів оборони та інших високопоставлених чиновників.

Асоційоване тріо охоплює також три країни, а саме Україну, Грузію та Молдову. Цей формат, започаткований у 2021 році, має на меті поглиблення співпраці та координації між трьома країнами на шляху до європейської інтеграції. Діяльність країн в рамках цієї організації полягає в розвитку торгівлі та інвестицій, реалізації спільних проєктів, співпраці у сфері кібербезпеки тощо, проте основний акцент все ж таки на політичній співпраці [1].

Загалом варто зауважити, що мінілатералізм є корисною тенденцією для України, позаяк вона може використовувати мінілатеральні альянси, щоб посилити свій голос на міжнародній арені та просувати свої інтереси більш ефективно. Це може бути особливо корисно у питаннях, де Україна не має значного впливу в рамках багатосторонніх організацій. Особливо актуально це у питаннях економічної та безпекової співпраці із Західними країнами, зважаючи на те, що Україна досі не є членом ЄС та НАТО, і навряд чи приєднається до цих організацій у близькому майбутньому. Участь у мінілатеральних альянсах зможе допомогти Україні у зміцненні безпеки та обороноздатності через співпрацю

в таких сферах, як спільні військові навчання, обмін розвідданими та постачання оборонного обладнання. Крім того, варто також пам'ятати, що участь України в мінілатеральних альянсах, які об'єднують європейські та євроатлантичні країни, може допомогти їй на шляху до інтеграції до цих структур, оскільки така участь сприятиме поліпшенню економічних та політичних зв'язків України з цими країнами. За умови правильного підходу мінілатеральні альянси можуть стати важливим інструментом для захисту та просування інтересів України на міжнародній арені.

Висновки. Мінілатералізм стає все більш поширеною тенденцією в сучасних міжнародних відносинах. Цей формат співпраці, що об'єднує невелику групу країн для вирішення конкретних питань, має ряд переваг перед багатосторонніми організаціями, адже мінілатеральні альянси гнучкі, легко адаптуються та можуть швидко приймати рішення. Проте вони не мають такого впливу як багатосторонні організації та дещо обмежені у своїй діяльності. Ключовим регіоном для розвитку мінілатералізму наразі є Індо-Тихоокеанський регіон. Активну участь у мінілатеральних альянсах у цьому регіоні беруть США, Індія, Австралія та Велика Британія. Індія прагне до співпраці з «партнерами-однодумцями», які поділяють її цінності. США активно використовують мінілатеральну співпрацю для досягнення своїх геополітичних цілей, серед яких повернення до активної участі в світовій політиці. Велика Британія та Австралія прагнуть посилити свою присутність у регіоні. Загалом, зважаючи на ці всі фактори, діяльність ключових альянсів – AUKUS, QUAD, – базується на стримуванні Китаю та посиленні позицій країн-учасниць. Усі вони зосереджуються на розвитку енергетичної, безпекової, оборонної, економічної, технологічної співпраці та боротьбі із загрозами, що також включає боротьбу із тероризмом.

Для України мінілатералізм може бути корисним інструментом для посилення голосу на міжнародній арені, просування своїх інтересів більш ефективно, зміцнення безпеки та обороноздатності а також подальшої інтеграції до європейських та євроатлантичних структур.

Список використаної літератури

1. Асоційване тріо змін. LBua: дорослий погляд на світ. URL: https://lb.ua/world/2021/10/25/496919_asotsiyovane_trio_zmin.html (date of access: 20.10.2023).
2. Герасимчук С. Політична динаміка Люблінського трикутника – як уникнути “бермутизації”: пріоритети – драйвери – спойлери. *Українська призма: рада зовнішньої політики*. 2022. URL: <https://prismua.org/l3/> (дата доступу: 20.10.2023).
3. Дужа І., Мельник Л., Грек І. Індо-Тихоокеанський регіон в стратегії США. *Вісник Львівського університету: серія філософс.-політолог. студії*. 2023. № 46. С. 285–290.
4. Комісарова О. 75 років роботи ВООЗ. Як пандемія вплинула на роботу організації. *Суспільне новини*. 2021. URL: <https://suspilne.media/120149-75-rokiv-roboti-vooz-ak-randemii-vpmlinula-na-robotu-organizacii/> (дата доступу: 20.10.2023).
5. Кулеба розповів про «малий альянс» України, Польщі та Великої Британії. *Радіо свобода*. 2022. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-kuleba-novy-format-spivpratsi-polshcha-velyka-brytaniia/31681513.html> (дата доступу: 20.10.2023).
6. Орлик В. В. Розвиток формату Чотиристороннього діалогу з безпеки (QUAD) як чинник формування нової безпекової ситуації в Індо-Тихоокеанському регіоні. *Національний інститут стратегічних досліджень*. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/mizhнародni-vidnosini/rozvitok-formatu-chotiristoronnogo-dialogu-z-bezpeki-quad-yak> (дата доступу: 20.10.2023).
7. Пошедін О. І. Нове тристороннє партнерство в галузі безпеки між Австралією, Великобританією та США AUKUS: причини створення, наслідки для міжнародної безпеки. *Проблеми всесвітньої історії*. 2022. № 3 (19). С. 123–142.

8. Червоненко В., Тороп О. Тристоронній союз Британія-Україна-Польща. Як це буде і що дасть. 2020. *BBC News Україна*. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-60173211> (date of access: 20.10.2023).
9. Як війна Росії проти України змінила світ. *Національний інститут стратегічних досліджень*. 2023. URL: <https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/yak-viyna-rosiyi-protu-ukrayiny-zminyala-svit> (дата доступу: 20.10.2023).
10. Blinken A. J. A Free and Open Indo-Pacific. *U.S. Department of State*. 2021. URL: <https://www.state.gov/a-free-and-open-indo-pacific/> (date of access: 20.10.2023).
11. Fact Sheet: Implementation of the Australia – United Kingdom – United States Partnership (AUKUS). White house. 2022. URL: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2022/04/05/fact-sheet-implementation-of-the-australia-united-kingdom-united-states-partnership-aukus/> (date of access: 20.10.2023).
12. Foreign Secretary Liz Truss' speech to the Lowy Institute. *Gov.uk*. 2022. URL: https://www.gov.uk/government/speeches/foreign-secretarys-speech-to-the-lowy-institute?fbclid=IwAR3gJ_VF_1roufugjaO3BNb5NGx9X9y5FQyoJDGPwC3_dKU4MpbM4C5pTUg (date of access: 20.10.2023).
13. Global Britain in a Competitive Age: the Integrated Review of Security, Defence, Development and Foreign Policy. *Gov.uk*. URL: <https://www.gov.uk/government/publications/global-britain-in-a-competitive-age-the-integrated-review-of-security-defence-development-and-foreign-policy> (date of access: 20.10.2023).
14. I2U2. U.S. Department of State. URL: <https://www.state.gov/i2u2/> (date of access: 20.10.2023).
15. Kahler M., Multilateralism with Small and Large Numbers. *International Organization*. Vol. 46, № 3 (1992): pp. 686–708.
16. Malyotra S. Fournol T. India-France Trilaterals in the Indo-Pacific: Imperatives, Interests, Initiatives. *Occasional Paper*. 2023. Is. 421. URL: <https://www.orfonline.org/public/uploads/posts/pdf/20231201144839.pdf> (date of access: 20.10.2023).
17. Recognise and respond: White Book update guides GPs. *The Royal Australian College of General Practitioners*. URL: <https://www1.racgp.org.au/newsgp/racgp/recognise-and-respond-white-book-update-guides-gps> (date of access: 20.10.2023).
18. Saran S, Tirkey A. Modern Geopolitics: A Race Through Chaos to Stability. *Valdai Discussion Club*. 2021. URL: <https://valdaiclub.com/a/highlights/a-race-through-chaos-to-stability/> (date of access: 20.10.2023).
19. Singh B., Teo S., *Minilateralism in the Indo-Pacific*. New York: Routledge, 2020. pp. 2.
20. Tirkey A. *Minilateralism: Weighing the Prospects for Cooperation and Governance. Issue briefs and special reports*. № 40. 2021. URL: <https://www.orfonline.org/research/minilateralism-weighing-prospects-cooperation-governance/> (date of access: 20.10.2023).
21. Tow W. T. *Minilateral security's relevance to US strategy in the Indo-Pacific: challenges and prospects. The Pacific Review*. Vol. 32. Is. 2. 2018. P. 232–244.
22. US, UK & Australia's Newly Formed AUSUK Alliance Only Aims To 'Choke China At Sea' – Analysis. *The Eurasian Times*. 2021. URL: <https://www.eurasiantimes.com/us-uk-australias-newly-formed-ausuk-alliance-only-aims-to-choke-china-at-sea-analysis/> (date of access: 20.10.2023).
23. What is I2U2 grouping? *Onmanorama*. 2023. URL: <https://www.onmanorama.com/news/india/2023/09/26/what-is-i2u2-grouping.html> (date of access: 20.10.2023).
24. What is Quad? *Business Standard*. URL: <https://www.business-standard.com/about/what-is-quad> (date of access: 20.10.2023).

MINILATERALISM AS A MODERN TREND IN INTERNATIONAL RELATIONS (ON THE EXAMPLE OF MODERN INTEGRATION ASSOCIATIONS IN INDO-PACIFIC REGION)

Olga Ivasechko, Halyna Danchuk

Lviv Polytechnic National University,

Institute of Humanitarian and Social Sciences,

Department of Political Science and International Relations

St. Bandera str., 12, 79013, Lviv, Ukraine

The peculiarities of development and functioning of mini-lateral formations in the modern international arena are analysed. The reasons for the formation of such alliances are highlighted, including: the growing crisis in the activities of multilateral and regional international organisations, their inability to make effective decisions, growing geopolitical tensions and competition, etc. The advantages of mini-lateral alliances are identified, including flexibility, adaptability, speed and ease of decision-making; as well as disadvantages, including less inclusiveness and limited activities. The reasons for the significant spread of minilateralism in the Indo-Pacific region are identified, namely, the growing role of China and its growing interest in the security situation in the region. The list of the main participants of minilateral associations in the region is determined: The United States, India, Australia, and the United Kingdom. Their national strategies for the region and key interests are analysed. The key mini-lateral alliances that are currently active are studied: QUAD and AUSUK. The key areas of their cooperation are identified: security and defence, development and implementation of new technologies, information exchange, combating cyber threats, etc. The activities of I2U2, which is a new mini-lateral organisation with the participation of the United States outside the Indo-Pacific region, are studied. Assumptions are made about the further development of minilateralism in international relations. Ukraine's experience and prospects for its participation in minilateral associations, including the Lublin Triangle and the Associated Trio are analysed, as well as possible alliance involving Britain, Poland and Ukraine. Recommendations for the further transformation of Ukraine's foreign policy are provided.

Key words: minilateralism, international organisations, international cooperation, the United States, India, Australia, the United Kingdom, the Pacific region, Ukraine.